

Jutta Richter

JA SOM TU LEN PES

PERFEKT

JA SOM
TU LEN PES

Text © Jutta Richter
Illustrations © Hildegard Müller
Slovak translation © Ján Jambor 2017
Slovak edition © Perfekt 2017

Jutta Richter

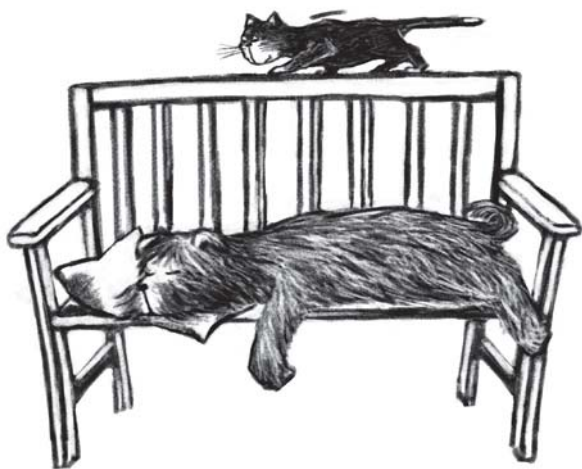
JA SOM TU LEN PES

Ilustrácie
Hildegard Müller

Prvá kapitola,

na začiatku ktorej veľmi spokojne
ležím na slnku

Takýto jesenný deň. Takýto čertovsky pekný jesenný deň. Psie počasie, pravé psie počasie. Slnko hreje ako materinské mlieko. Ako lízanie brucha. A do sýtosti som sa nažral. Do sýtosti som sa napil. Do sýtosti som sa nalovil. Tentoraz som ho takmer lapil, myslím toho zajaca. Nechýbalo veľa. Škoda, že zapískali. Na desatinu sekundy som stratil pozornosť. Sú však takí. Zapískajú vždy, keď sa už blížim k cieľu. Zado-
vážili si píšťalku na psa. Prišerné! Preniká to až do špiku kostí. Vlastne sa volám Brendon, ale volajú ma Anton. Hovorí, že ma prekrstili, lebo Anton sa vyslovuje ľahšie ako Brendon. Slová im nevychádzajú z úst tak ľahko. A pravdepodobne preto po-

trebujú píšťalku na psa. A vôbec, chýba im elegancia a zaberajú málo miesta. Možno je to tým, že majú kratší jazyk ako ja.

Dovolíte, aby som sa predstavil? Moje meno je Brendon a pochádzam z Maďarska. Zo starého plemena pastierskych psov. Moji bratia sa volajú Béla, Bratko a Bence. Stratil som ich z očí. Tak to u psov chodí. Stratíme sa z očí už po niekoľkých týždňoch, oddelia nás od seba, dostaneme nový domov, nových pánov, nové prostredie, nové pachy. Nie je pre nás ľahké, aby sme si na to nanovo privykli, no jednoducho sme múdri, vieme sa prispôbiť, a keď sa všetko vydarí, tak v novom domove čoskoro obsadíme najlepšie miesta. A to je dôležité. Ak chceš mať dobrý život, musíš si obsadiť najlepšie miesta. Teraz je najlepším miestom záhradná lavička pri vchodových dverách. Mäkký vankúšik, trochu tieňa a trochu slnka. Dnes ma ani muchy nerušia. Vlažný vzduch, zľahka povieva vánok.

Do nosa mi stúpa vôňa pečeného mäsa, a tak môžem driemať a snívať. O Maďarsku, o puste a o stádach. Mali sme také veľké stáda, že na ich ustrázenie bolo treba šesť pastierskych psov. Maďarský stepný hovädzí dobytok, prasiatka mangalice a racky. Najradšej som mal racky. Tieto ovce majú rohy ako závity a vážnu tvár. Vyzerajú učene a múdro, no zdanie klame, lebo v konečnom dôsledku sú hlúpe ako každá ovca a bez pastierskeho psa by boli stratené. Najlepší bol môj strýko Ferenc. Zachránil nejednu racku. Bojoval dokonca proti šakalom zlatým a porazil každú mačku divú... Ach, život je taký skvelý! Mäkký vankúšik, trochu slnka a trochu tieňa, ktorý sa teraz zväčšuje a tmavne... Au! Znova sa prikradla! To robí vždy. Prikradne sa, skočí a ešte v skoku vystrčí pazúry ostré ako nôž. Do môjho nosa. Tak to zabolí, že sa mi hneď zatmie pred očami. Ani to najlepšie miesto nie je hodné tejto bolesti. Neviem to pochopiť. Veď som tu bol napokon prvý ja, veď

sú to napokon *moje* najlepšie miesta. Prečo len prichýlili túto mačku? Prečo? Bol som vlúdny, chcel som ju pozdraviť, oňuchať ju a oblízať. Tak sa to robí u nás v Maďarsku, treba pozdraviť nového spolubývajúceho. Sme predsa otvorení a máme súcit. A čo urobí ona? Taká malá, aká len je, zavrčí na mňa, zaprská a dokonca si odplúje. A pri tom celkom vlúdne krúti chvostom. Čo si teda mám o tom pomyslieť? Samozrejme to, že sa chce hrať. Začnem krútiť chvostom aj ja. Zdvihne labku. Napodobním ju. Vtedy vystrčí pazúry a hlboko mi ich zatne do nosa. Prišlo to tak rýchlo a tak to zabolelo, že som zavyl a ušiel pod pohovku. Tvárila sa spokojne. Z labky si oblizla krv. Potom vyskočila do kresla. Zdôrazňujem, že do *môjho* kresla, na *moje* miesto. Skrútila sa do kľbka a zaspala. Odvtedy máme vojnu. Vyhybam sa jej. Zakráda sa za mnou. Túto vojnu nikdy v živote nevyhrám. Vie liezť po stromoch, vyskočí zo zeme na múr. Keď ja stojím dolu, je ona vždy hore. A keď